

dobri otac ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

1-2

1979.

DOBRI OTAC ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

IZDAJE:

Franjevački samostan, Vrbanićeva 35,
Zagreb

•

ODGOVORNI UREDNIK:
Fra Roko (Ivan) Tomić
Vrbanićeva 35, Zagreb

•

Telefon: (041) 446-906

•

Godišnja pretplata 30 dinara

•

Pojedini broj 5 dinara

•

Časopis izlazi dozvolom crkvenih
i redovničkih poglavara

•

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi se
sveta Misa za sve prijatelje, dobročinito-
lje i suradnike Vicepostulature.

•

Za sve što se u ovom Glasilu navodi
ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i
slično — to, u duhu crkvenih propisa,
treba uzeti i razumjeti u našem običnom
ljudskom načinu izražavanja. O svemu
ovom izreći će konačni sud Sveta Crkva.

•

Tiskak:

Tiskara »A. G. Matoš«, Samobor, Matoše-
va 4

•

Nadležnim republičkim rješenjem list
»Dobri otac Antić« oslobođen je plaćanja
osnovnog poreza na promet

Ukoliko vas zanima život i duhov-
nost DOBROG OCA ANTE ANTIĆA
možete naručiti:

1. — DOBRI OTAC ANTIĆ

Životopis napisao isusovac o. Ante
Katalinić.
Cijena 20 dinara.

2. — SVJETLO U TAMI

Kratki životopis napisao dr N. Fa-
ranetić.
Cijena 20 dinara.

3. — NAS DOBRI FRA ANTE

Kratki životopis napisao dr Damić.
Cijena 20 dinara.

4. — ŽELJAN BOGA

Osobni pristup fra Anti Antiću.
Napisao J. Šimunov.
Cijena 20 dinara.

5. — GLASNIK VJEĆNE LJUBAVI

Životopis napisao prof. N. Ivanov.
Cijena 20 dinara.

6. — PRED GOSPODINOM

Kratka razmatranja napisao
J. Simunov.
Cijena 20 dinara.

7. — S UVREMENA SLUŽBA VJEĆNOSTI

Život i rad o. fra Ante Antića.
Str. 180, cijena 60,00 dinara.

8. — »DOBRI OTAC ANTIĆ

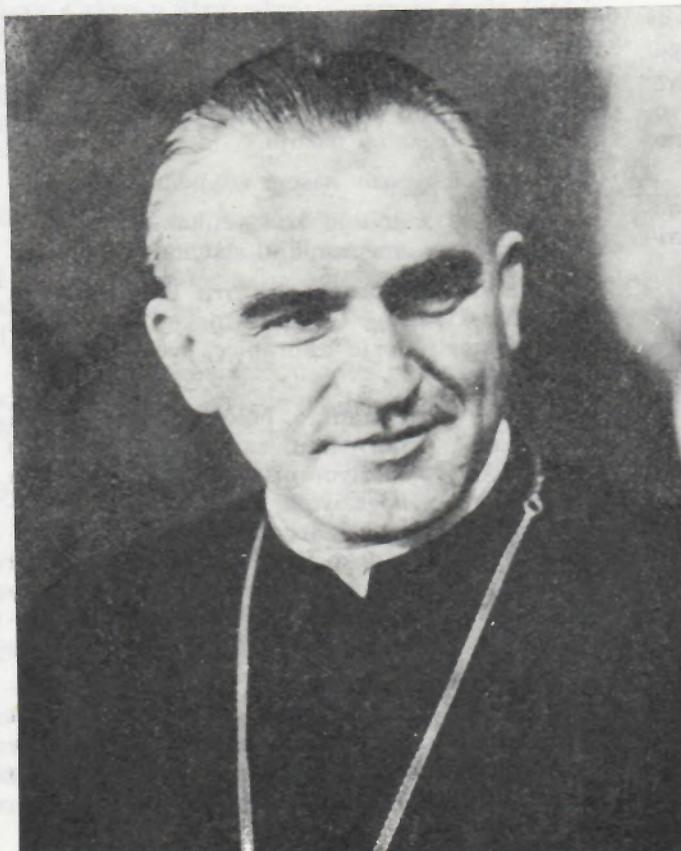
Glasilo Vicepostulature.
Časopis za štovatelje oca Antića.
Godišnja pretplata 30 dinara.
Narudžbe prima:

VICEPOSTULATURA
Vrbanićeva 35
41000 — Zagreb

Joannes Paulus pp. II

*Dragi moji Hrvati! Papa vas voli!
Papa vas grli i prima!
Papa vas blagoslivlja! Amen!*

*I u ovom
dvadesetom stoljeću
imamo niz
kandidata oltara.
U Zagrebu je
na glasu svetosti
umro 1965.
franjevac Ante Antić*

Draga braćo franjevci,
dragi vjernici!

Zahvaljujem na pozivu da predsjedam ovoj svetoj Misi, povezanoj s komemoracijom obljetnice smrti o. Ante Antića.

Sigurno je ovo prva komemoracija, kojoj predsjeda biskup, koji o. Antu nije nikada sreo, koji ga nije poznavao, koji je tako malo o njemu — za njegova života čuo.

I zato dolazim večeras među vas kao hodočasnik na njegov grob. Kao grešnik, koji — zajedno s vama — moli Gospodina da nam oprosti naše grijeha zagovorom nebeske Majke, svetih Anđela i Božjih svetaca — i Božjeg sluge o. Ante.

Dolazim kao hodočasnik, da me zahvati vaša ljubav i vaše pouzdanje u zagovor o. Ante u svim našim duhovnim i tjelesnim potrebama, pojedinačnim i zajedničkim.

Molimo i pjevajmo zajedno s Časoslovom Božjeg naroda:

Njega ti sebi odabra za slugu,
Svećenik vjeran on da Tebi bude
I Kao čuvar, vođa stalani, budan
Puk tvoj da hrani.

Zagovor njegov kod Tebe, o Bože,
Neka nam grešnim izmoli tu milost:
Da grijeh nam prostiš, radost nam
Podariš — U nebo doći!

Mnogo je, draga braće i sestre, posijanih spomenika velikanim povijesti, umjetnosti, kulture i požrtvovne ljubavi i hrabrosti za slobodu i u cijelom svijetu, i u našem narodu, i u našem gradu.

Najslavniji i najsvetiji grob sigurno je Grob Krista Gospodina, u Jeruzalemu, nadsvođen krovovima i lukovima bazilike.

Na tom grobu, doslovno rečeno, samo se stoljećima izmjenjuju straže, nakon onih zaspalih stražara, koji su — na prijedlog ubojica Kristovih — morali svjedočiti, da su ga njegovi učenici ukrali, dok su oni spavalii!

Crkva je već odavno podizala veličanstvene crkve, bazilike, nad grobovima svojih velikana i svjedoka, posebno mučenika, i željela i molila, da imamo u zajedništvu s njima drugovanje, u njegovu životu primjer, i u zagovoru pomoći.

Pa i one crkve, koje nisu imale tijela kojega od svetaca ili mučenika, imale su — čak propisane — relikvije, svete moći, koje su bile pohranjene u »grobištima« naših oltara, koji su i sami često puta imali oblik groba.

I naš grad pun je spomenika podignutih velikanima prošlosti i sadašnjosti.

Mene u ovaj čas zanimaju posebno tri groba, tri velikana, koji počivaju u zagrebačkim crkvama: u katedrali, u crkvi oo. Isusovaca, i u ovoj crkvi drage Gospe Lurdske, gdje se večeras okupisemo.

Na prvom mjestu svježe cvijeće krasiti, a zapaljene svijeće osvjetljuju grob velikana, kojemu je katolički hrvatski narod zahvalan za službu našoj Crkvi i pojedinci kojima je izmolio potrebne milosti.

Na drugom mjestu — nakon 50 godina — našao je mjesa velikan — muž, laik — koji je svjedočio svojim uvjerenjem, svojom katoličkom orientacijom, svojim euharistijskim životom i svojim laičkim apostolatom.

Ovdje — na trećem mjestu — nalazi se grob o. Ante Antića, koji je »prestao disati« točno u 12,30 sati, na današnji dan 1965. godine, nakon svojih »zagrebačkih godina« koje je u ovom samostanu i u ovoj crkvi proveo »u službi isповjednika, duhovnog savjetnika i vođe duhovnih vježbi«. Trajalo je to gotovo punih dvadeset godina.

I ne samo to. O. Ante se »vratio« u svoju crkvu, da i svojim prahom — ne samo duhom i molitvom — bude prisutniji u ovoj franjevačkoj i župskoj zajednici, i svima — koji se utječu njegovu zagovoru iz cijelog grada i cijele naše domovine.

Tako nam je u ova tri groba olijena čitava Božja Crkva, kako je predstavlja saborska Uredba o Crkvi, koja u glavi I. govori o »Božjem narodu«, u glavi III. o hijerarhijskom uređenju Crkve, odnosno o episkopatu, a u glavi VI. o redovnicima.

Taj trifolij, taj trolist doista je znakovit i služuje našu izuzetnu pažnju.

Taj je trolist poziv našem vremenu!

Večeras se zadržimo kod velikana, koji počiva ovdje i čiju komemoraciju slavimo.

Istaknimo prije svega da ovu komemoraciju slavimo u crkvi drage Gospe Lurdske i to o 100-toj obljetnici smrti Božje izabranice, svete Bernardice.

Gospodin ju je izabrao, bolesnu i slabu. Neki rekoše, čak i nenormalnu, za veliku poruku. O našem o. Anti pišu životopisci, da se na početku njegova sjemenišnog života iznenada pojavila susica. »Poglavar su se kolebali, ali konačno su odlučili: ako i umre, neka umre među nama, jer je jako dobar.« I nisu se prevarili. Poživio je 72 godine života, 64 godine redovništva i 48 godina svećeništva.

Sveta Bernardica nije bila samo navjestiteljica poruke »Gospođe iz Lurda«, nego je tu poruku živjela: u molitvi, u pokori, u samozataji, u poniznosti samostanskog života, gdje je bila kao »metla«, istrošena metla, stavljena u kut!

Život i duhovni rad pred okom Gospodnjim i pred okom Lurdske Gospe nije mogao ostati nezapaženim i neobojenim porukama Lurda. Pokora! Molitva! Euharistija!

»Marija je u mладости bila njegov uzor, voditeljica i pomoćnica. Što je bio stariji, to nježno poštivanje i divljenje pretvaralo se sve više u stalni plamen ljubavi i odanosti!«

O. Ante, kao i sv. Bernardica, živio je poruku Lurda cijeli svoj život — sve do smrti. Nadahnjivalo ga je ovo njezino svetište.

Istaknimo nadalje da ovu komemoraciju slavimo o 1.100-toj obljetnici, o jubileju pisma Pape Ivana VIII hrvatskom knezu Branimiru!

»Očinskom te ljubavlju grlimo« — piše Papa Ivan VIII. — »i kao najmilijeg sina primamo u krilo Svetе Stolice apostolske, majke tvoje u kojoj su se i preci tvoji pojili slatkim napitkom svestoga nauka . . . eda bi uvijek bio čitav i siguran od vidljivih i nevidljivih neprijatelja, koji ne prestano ljudskom spasu zasjedaju i staju na put.«

Te je svete veze učvršćivao o. Ante cijelim svojim bićem, kao vjerni sin hrvatskoga roda, vjerujući da će upravo te veze — uz sve ostale komponente — biti jamstvo poštenja i napretka cijele Katoličke Hrvatske.

Molitvi i zagovoru o. Ante preporučimo uspjeh svoga velikog jubileja, našega skorog susreta sa Svetim Ocem, našega zajedničkog susreta kod drage Gospe Bistričke.

Molitvi i zagovoru o. Ante preporučimo teškoće Crkve u Hrvatskoj, a napose svoje ljudske i kršćanske nutarnje odnose među velikim obiteljima, koje predstavlja već spomenuti trolist. Unutrašnja crvotočina može tkivu debla Crkve naškoditi više, nego udarci bilo kakve sjekire izvana.

Gospodin upravo danas ponavlja svoje riječi, koje čitamo u knjizi Postanka:

»Evo, ja (ponovno) sklapam Savez svoj s vama i s vašim potomstvom poslije vas . . .« koji je sklopljen ravno 641. godine i obnovljen prije 1.100 godina.

Istaknimo, konačno, da ovu komemoraciju slavimo na 1. korizmenu nedjelju, kad nam sveti Marko poručuje:

»Ispunilo se vrijeme, približilo se Kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte Evandželu!« (Mk 1,13.)

Obnovimo spomen na svoju prošlogodišnju korizmu, u znaku misija, i — kao vrhunac — na prisutnost i poziv koji su ponavljali o. Ante (Gabrić) i majka Terezija: »Približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte Evandželu!«

Teško je u nekoliko riječi reći sadržaj toga obraćenja i toga vjerovanja. Gledajući sebe i svoj život od prošlogodišnje korizme, moramo iskreno priznati: niti smo se posve obratili, niti smo djelotvorno uzvjerivali.

Evo, što o tom kaže prorok Izaija:

»Ovo je post koji mi je po volji, riječ je Gospodina Boga:

Kidati okove nepravedne, razvezivati spone jarmene, puštati na slobodu potlačene . . . podijeliti kruh svoj s gladnjima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odjenuti onoga koga vidiš gola i ne kriti se od onoga tko je tvoje krvi« (Iz 58, 6 — 7).

Krist Gospodin, prema sv. Mateju nastavlja: »Kada daješ milostinju, ne trubi pred sobom . . . Kada molite, ne budite kao licemjeri . . . Kada postite ne budite smrknuti . . . (Mt 6; 2, 5, 16).

A Papa Ivan Pavao II. u svojoj korizmenoj poslanici, zaključuje:

»Korizma ima za nas stvarno značenje . . . Odricati se nečega ne znači samo davati od onoga što nam je suvišno, nego i davati od onoga što nam je potrebno . . . Ne čekajte da bude prekasno da pomognete Kristu koji je u tamnici ili u oskudici, koji je progonjen ili u izbjeglištvu, koji je gladan ili bez stana.

To je evanđeosko svjedočanstvo pokore i sve vas koji ste odlučili da dadnete takovo svjedočanstvo, blagoslivljem!

Naš o. Ante, čiju komemoraciju slavimo, takvu je korizmu živio i takvu korizmu propovjedao. Ne samo u korizmi, nego u čitavom životu. Na to ga je prisiljavala vjernost savezu što ga je sklopio sa svojim Bogom dne 18. svibnja 1893. kada je bio kršten; i ponovljenim savezom dne 29. srpnja 1917. kada je postao svećenik.

Na njemu su se ispunile riječi pripjevnog psalma: »Sve su staze tvoje, Gospodine, bile ljubav i istina, za njega koji je vjerno čuvao savez tvoj!« (Ps 25, 10).

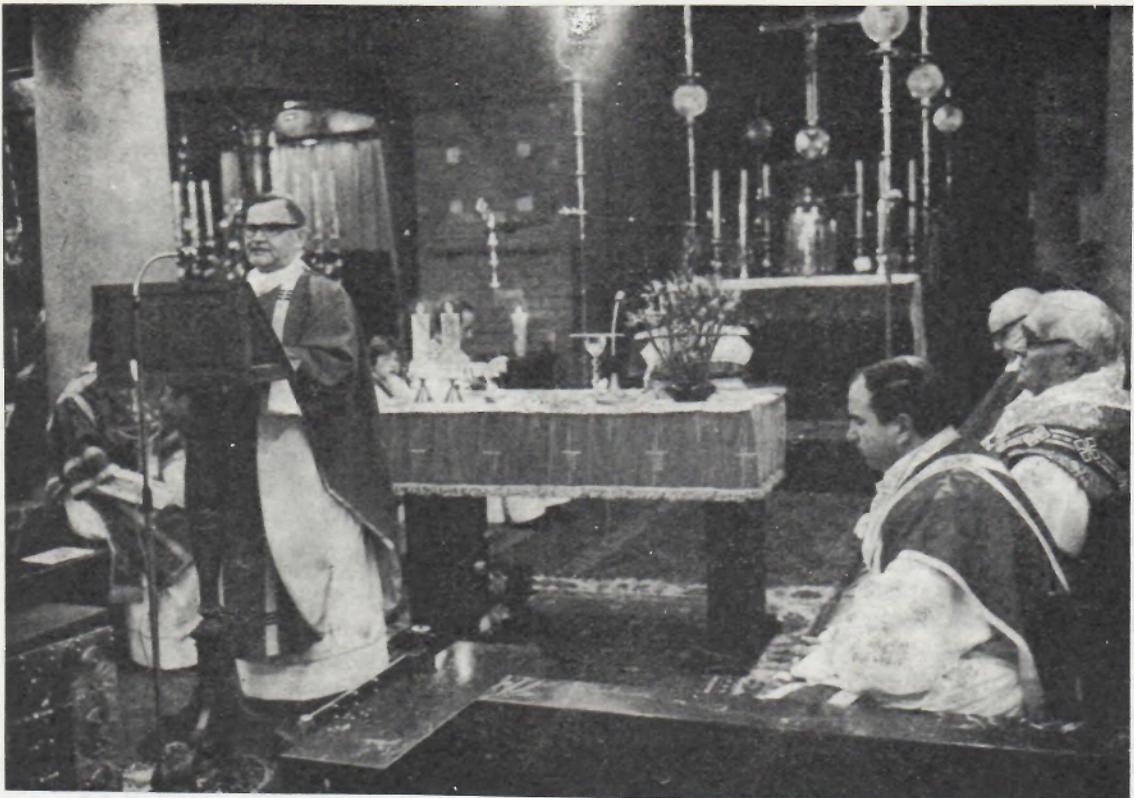
Spomenut ćemo još samo dvije velike odlike o. Ante Antića, koje imaju svoje posebno mjesto u svakoj, pa i u ovogodišnjoj korizmi.

O. Ante je veoma cijenio sakramenat pomirenja, svetu isповједi. Bio je i česti pokornik, još češći savjetnik, otac i isповjednik. To svjedoči i posljednja njegova javna isповјед pred braćom; to svjedoče toliki, koje je vodio i koje je u sakramentu isповijedi oslobođio, utješio, ohrabrio, podigao.

O Uskrsu nas Crkva poziva na svetu Pričest, a s time povezano i na svetu Ispovijed. Nažalost »najmanje jedanput« za mnoge je kao pravilo. Za mnoge je i ponuda dobrote i ljubavi preteška.

I sada bismo morali mi biskupi, svećenici — dijecezanski i redovnički — pred o. Antonom ispitati svoju savjest. Nema mnogo svetih svećenika i redovnika! Nema revnih isповjednika. Nema duhovnih vođa! Sve manje čestih isповijedi! Osjećamo to svih: svećenici, redovnici, posebno redovnice, kao i vjernici.

Preporučujemo o. Antu okorjeli grešnike. Plašljive i stidljive. Milosrdni Bog želi susret da oprosti, pomogne, izliječi.

Obljetnica blažene smrti o. Antića: Preuzv. Ćiril Kos predsjeda svečanoj koncelebraciji i drži prigodnu propovijed

Za vrijeme svete Mise pjeva Institut za crkvenu glazbu. Vjernici sa zanimanjem prate propovijed i pjevanje

Ali još više preporučujemo sebe isповједнике: nestrljive, brze, nesavjesne, površne, pa čak i odgojitelje krvih savjesti.

Druga odlika, ili bolje služba o. Ante Antića bila je njegova služba odgojitelja, učitelja redovničkog podmlatka svoje provincije. Ako je on tu službu obavljao preko 30 godina, onda pozna probleme svećeničkog i redovničkog poziva, i muških i ženskih.

Možemo reći da je gotovo cijela Provincija, kojoj pripada i ova ugledna redovnička obitelj, iskovana na njegovim žrtvama, molitvama, primjeru i pouci. To je na čast Provinciji koju toliko cijenim, na slavu o. Antiću, ali u isto vrijeme i ozbiljna opomena našim obiteljima i našim odgojiteljima u današnjim sjemeništima.

Imamo opustjelih ognjišta. Koji put je to bez krivice, ali ponajčešće s krivnjom onih koji su ubijali život. Imat ćemo, i to brzo, pusta svetišta, ako ne budemo imali velikodušnih obitelji, koje dijele »milostinju« u plodu svoje krvi . . . ako ne budemo imali odgojitelja okvira i formača dobrog o. Antića.

I opet: na njegovu primjeru, prigodom ove komemoracije, zajednički ispitujmo svoju savjest i molimo njegov zagovor i pomoć!

A upravo za vrijeme korizme Crkva je uvijek molila ne samo za katekumene, nego i za one koji su u svetoj uskrsnoj noći svetim ređenjem postajali po svojoj službi svjedoci Kristova uskrsnuća.

• Eto, draga braćo svećenici i dragi vjernici, o. Ante Antić je tu među nama. I u općinstvu svetih, i svojim posmrtnim ostacima pod svodovima ove crkve.

Kao metla, istrošena metla, koju je Gospodin stavio — kao i Bernardicu — u kut ove velebne Crkve.

Ali, on i mrtav govori!

Saberimo se. Povucimo se u samoču. Izađimo iz ulične buke i stišajmo ili ugasimo na čas radio ili televizor. Da bismo njegovu poruku danas čuli.

I da bismo je poslušali: i vi, dragi vjernici; i mi, draga braćo svećenici i draga braćo franjevcii. A m e n .

Molitva vjernika

Braćo i sestre, znamo da smo prah i pepeo, u koji je pretvoreno i tijelo dobrog oca Ante, čiju komemoraciju slavimo. Daj da poput njega revnim korizmenim vježbanjem postignemo oproštenje grijeha i novinu života na sliku Sina tvoga uskrsloga koji je i njemu udijelio radost vječnoga blaženstva.

- Za sve nas ovdje okupljene, da se spremno odazivamo pozivu Krista, Crkve i Lurda na neprestano obraćenje: molimo Gospodina . . .
- Da naša jubilarna godina urodi obilnim i trajnim plodovima naše povezanosti i vjernosti Petrovoj Stolici: molimo Gospodina . . .
- Za brojna svećenička i redovnička zvanja u cijeloj našoj domovini: molimo Gospodina . . .
- Za ovu franjevačku Provinciju da raste brojem i svetošću svojih članova po uzoru na o. Antu Antića: molimo Gospodina . . .
- Da se ove korizme što veći broj gubavaca opere u spasenosnim vodama sakramenta pomirenja: molimo Gospodina . . .
- Da Gospodin udijeli svojoj Crkvi sve veći broj odgojitelja naše mladeži, osobito u našim sjemeništima i novicijatima: molimo Gospodina . . .
- Da Gospodin udijeli svoj mir našim burnim vremenima i da se ugase žarišta ratnih sukoba: molimo Gospodina . . .
- Da Gospodin udijeli svoj mir i radost svim našim pokojnima, da svi uskrsnu zajedno s Uskrsnulim: molimo Gospodina . . .

Škola savršenstva

Kao što se apostol Ivan, još kao starac, dobro sjećao i sata u koji je susreo Isusa »... to je bilo oko desetog sata« (Iv 1, 40) tako se i jedna od redovničkih osoba do smrti sjećala svog odlučujućeg susreta s Isusom posredovanjem O. Ante Antića.

Ona je zabilježila: »Moj prvi susret s O. Antonom Antićem bio je dne 19. listopada 1950. godine u vrijeme mojih duhovnih vježbi... Osjećala sam snažan poticaj da i ja podem k njemu, jer sam cijenila duhovno vodstvo i držala sam da bi mi ono bilo snažna pomoć u težnji za savršenošću koju traži redovničko zvanje... O. Antić odmah je nastojao podići nivo moga molitvenog života i smisla za odricanjem u svim mogućim zgodama običnog života, ali bez ičega što bi upadalo u oči.

Od prvih naših duhovnih razgovora Pater je naglašavao: »Ne tužiti se, ne zaustavljati se na prošlosti, ne govoriti o pogreškama drugih, ne isticati se, ne tražiti priznanje. Ne deklinirati ličnu zamjenicu »ja« u svih sedam padeža, a možda bi trebalo i više padeža. Uz to me je neprestano poticao na pobožnost prema Presv. Euharistiji i Presvetoj Djevici Mariji.«

Iako nam nisu na dohvatu pisma koja je dotična redovnica pisala O. Anticu, obazirat ćemo se na njezine bilješke, a doslovno ćemo donijeti odlomke njegovih pisama upućenih toj redovnici, kako bi nam bila jasnija slika njihove duhovne veze i velike brige O. Antića za tu dušu.

33/1

26. 1. 1951.

»Koliko možete bolje i dužnosti Vam dopuštaju povucite se u duhovnu samoču i ova tri dana neka budu kao male duhovne vježbe s nakanom da se sva predate milosrdnoj ljubavi Božjoj, da se otresete duhovne površnosti i popustljivosti, a osobito ozbiljno pregnete oko svoga duhovnog napretka...«

Svaki dan, ako već nemate zajednički, obavite sami sat klanjanja i za vrijeme klanjanja obavite razmatranje i druge svoje pobožne vježbe.

Svaki dan obavite djela pokore koja dopuštaju Pravila. Ja Vam predlažem ovo djelo pokore: Svetu šutnju, nikome se ni na što ne tužiti, niti prigovarati, niti se braniti. Ne misliti na se, niti na svoje bilo dobre, bilo loše strane i pogreške. Često se staviti pred Gospodina u svome ništaštu, ponizavati se pred Njim, sebe prezirati, ne željeti da itko na Vas misli, da Vas cijeni. Više puta u sobi poljubite tlo u duhu poniznosti i poništenja pred Veličanstvom Božjim.

Ako zdravlje dopusti, ostanite navečer ili ujutro pola sata prije ustanite i posvetite se molitvi.

Primite ove vježbe kao da Vam ih Isus daje. Molit će za Vas. Blagoslivljem Vas!

Sve pouzdanje stavite u Srce Isusovo i Preč. Srce Marijino. Oni neka Vas blagoslove! To Vam prosi«

Fra Ante

Vidi se kako je sestra to pismo puno pobuda prihvatila i kako je revno prionula uz te vježbe jer je zabilježila: »Ulazim pomalo u smisao odricanja.« (Bilj. 1, 1)

Otmjena finoča O. Antića kojom je svakom zgodom drugome pokazivao pažnju, kad se radi o duši koju vodi, nije ga priječila da sve, pa čak i čestitku za imandan, iskoristi da povjerenu dušu potakne na što kreposniji život.

33/2

29. 1. 1951.

»Čestitam Vam imandan!... U Gospodinu Vas molim: Budite vjerni glasu milosti na svome duhovnom putu. Sve što Vam danas iskažu časni Poglavar, č. sestre, poznavati, sve to prikažite dragom Bogu i svetom redovništvu, a sebi ništa. Ostanite u svemu ponizni, jednostavni, od svega otcijpljeni srcem, dušom okrenuti dragom Bogu, Propetoj Ljubavi, svjesni svoje nevrijednosti, svoje grešnosti i svakog prezira do stojni, bilo sa strane Božje, bilo sa strane stvorova. Neka na Vama odsijeva redovnička poniznost, skromnost, jednostavnost i želja biti sva Božja i za Nj jedino živjeti. Promatrazte Bl. Dj. Mariju u njezinu dostojanstvu i Nju svim srcem nastojte slijediti. Pouzdanje, predanje, ljubav i sveta poniznost Božanskog Srca neka ispunja Vašu dušu i srce! To Vam uz ponovnu čestitku i sv. blagoslov želi i prosi nevrijedni i beskorisni sluga u Gospodinu!«

fra Ante

Iz bilježaka iste redovnice vidimo kako je svaku riječ O. Antića prihvatila s ljubavlju i kako je nastojala njegove duhovne savjete provoditi u djelu. Piše: »Vježbat ću se u činima savršene ljubavi. Za svaki izvršeni čin, s obzirom na stvorenju odluku, izmolit ću Slava Ocu, a za svaki neizvršeni čin — Zdravo Marijo.« (Bilj. 1, 2)

Otac Antić je osjetio da mu Gospodin šalje ovu dušu, koja se želi činima velikodušne ljubavi dići do prave redovničke savršenosti, pa joj preporuča: »Molite Isusa da ne umrete dok ne osjetite nešto od Presvete Muke Njegove!«

On se ravna prema onoj sv. Pavla: »... Opo-
minji u svoj strpljivosti i svakoj vrsti pouke...«
(2 Tim 4, 2) pa na svoju uskrsnu čestitku nado-
vezuje:

33/3

23. 3. 1951.

»Dozvolite da Vam uz pomoć Božju upravim dvije riječi. U Gospodinu Vas molim hodajte pred Njim sa svim pouzdanjem, ljubavlju, velikodušnim otcjepljenjem od same sebe i od stvorova i u potpunom jedinstvu s voljom Božjom. Budite strpljivi sama sa sobom. Revno molite i svaki dan posebno pomno i ustrajno obavite svoje razmatranje.

Ljubite našega Gospodina Isusa kao svoje jedino i najveće dobro. Svaki dan nastojte sve bolje, dublje, potpunije upoznati Njega, Njegovu neizmjernu ljubav, Njegova neizmjerna dobročinstva, svoju najveću dužnost: samo Njega poznati, samo Njega ljubiti, samo Njega naslijedovati i samo Njemu svim bićem pripadati.

Naučite se ljubiti križ radi Isusa. Budite vjerni u malim stvarima, žrtvama. Osobito budite vjerni milosti i poticajima Duha Svetoga.

S nebeskom Majkom radujte se slavnom uskrsnuću Gospodnjem. S pomoću Božjom i zagовором Bl. Dj. Marije i Vi slavite svoje uskrsnuće. Kako? Kako Vam kaže sv. Pismo: »Očistite stari kvasac... (1 Kor 5, 6—7)

To Vam želi i prosi uz sveti blagoslov nevrijedni i beskorisni sluga u Gospodinu«

fra Ante

U bilješkama iste redovnice čitamo konstataciju: »Da ne napredujem, velike su zapreke moje zle navike — stanovita slabost volje i nepostojanost.«

Kako nas iznenađuje sadržaj pisma pisanog nakon nekog vremena iz Brezja. Ono se nadovezuje na duševno raspoloženje sestre koja o tome raspoloženju nije mogla govoriti s O. Antićem jer se on nalazio na odmoru u Sloveniji.

33/8

Brezje, 30. 8. 1951.

»U Gospodinu Vas molim ne klonite duhom. Vjerujte u ljubav Božju, ljubav Krista prema Vama. Sebe svaki dan zaboravljajte i gledajte na Propetu Ljubav. Ne vidite li kako Isus ulijeva u Vašu dušu lijepo misli, lijepo želje, kako hoće da Ga slijedite.«

Zatim joj u tom istom pismu daje upute za ispitivanje savjesti koje dijeli u četiri točke.

1. »Prema dragom Bogu: Kakva je moja vjera: živa, djelotvorna, praktična? Kakvo je moje pouzdanje u dragoga Boga i na čemu se ono zasniva? Kako ljubim dragog Boga? Da li sam Mu se sva predala potpuno, bez rezerve? Da li je moja ljubav velikodušna? Kakva je moja molitva: usmena,

mislena? Mogu li reći da svaki dan propisano razmatranje obavim revno, sabrano koliko do mene stoji? Kojim duhom, ljubavlju, obavljam propisane molitve?«

2. Prema Poglavarima: Kako slušam časnu Majku? Kako je poštujem bilo pred njom, bilo pred drugima? Molim li za nju? Da li pred crkvenim poglavarima pred drugima govorim uvijek kako to traži sv. Crkva?

3. Prema bližnjima: Ima li u meni prava ljubav prema svakome? Kako ljubim svoje susestre? Kako ih poštujem i kako se staram za njih? Može li se tko potužiti na me? Je li mi u svemu i svagdje pred očima dobro bližnjega?

4. Prema sebi: Živim li za Gospodina, u Njegovoj ljubavi, u Njegovoj nazočnosti? Trudim li se oko svoje redovničke savršenosti? Da li sebe svladavam, mrtvim? Jezam li ponizna pred Bogom, pred drugima, pred sobom? Kako podnosim križeve, potekoće službe, zajednice? Kako se vježbam u duhu pokore, poniznosti i prezira same sebe? Kako se podlažem volji Božjoj? Napreduje li u meni ljubav, naslijedovanje prema Bl. Dj. Mariji? Imam li pravu ljubav prema Presv. Euharistiji?«

I završava:

»Budite sva Božja. Služite Mu revno, gorljivo, velikodušno, predano. Ljubite nebesku Majku svim srcem i nastojte je pratiti putem na Kalvariju.

Za Vas se moli i sve Vam dobro želi, prosi, najviše Božansku ljubav, prezir sebe i svijeta, potpuno predanje Božanskom Srcu i savršenu svetu čistoću i jedinstvo s voljom Božjom uz blagoslov nevrijedni i beskorisni sluga u Gospodinu.«

fra Ante

Prihvatajući upute O. Antića iznesene u pismu koje joj je posao iz Brezja dne 30. 8. 1951. sestra rezonira: »U mome životu su zacrtana dva smjera. Jedan je moj — nizak i bijedan s bezbroj grijeha svake vrste i ne može biti jadniji — drugi je Božji, smjer ljubljenog Oca, onoga Oca koji me strpljivo pratio i čekao na me i govorio duši mojoj. Taj se smjer provlači kroz moj život kao zlatna nit među blatom moga do-prinosa.« (Bilj. 1, 3)

O. Antić se opet javlja iz Brezja:

33/9

Brezje, 4. 9. 1951.

»Preporučam Vas Mariji Pomagaj ... U Gospodinu Vas molim kao Njegov nevrijedni sluga budite velikodušni s dragim Bogom. Vaše davanje znak je Vaše ljubavi. Ja bih želio da Vas oganj koji je Gospodin donio na zemlju zapali, užeže i da na Vašem srcu uvijek kao na oltaru gori, plamsa i da Vas svu sažeže kao žrtvu Božjoj ljubavi. Možda

pitate: Bože, je li to moguće? Ne samo da je to moguće, već to dragi Bog od Vas traži. To Vam je i dužnost. To je najbolja zahvala za sve što je za Vas učinio Gospodin i što za Vas radi. Koliko puta upravo u poslu, u žurbi, u sili zaposlenosti Vi ipak osjetite poziv Božji, Njegovu blizinu, Njegov doticaj. Primate po koju zraku koja pada na Vas blago, ali uspješno. Koliko puta ste se povratili u svoju celu sva umorna od posla, ali u duši mirna i nekako utješena. Vi to uvijek niste primijetili, jer ste odviše bili okupirani, ali milost je radila u duši. Koliko puta ste rekli po koju riječ koja je sestri došla u najbolji čas, a Vi to niste znali, niti primijetili. Koliko puta ste izgovarali najljepše uzdahe, a da niste ni sami pomislili da ih probudite, netko Vas je drugi opomenuo, potaknuo, a Vi ste osjetili neku duhovnu utjehu. Dragi Bog Vas čuva, ljubi, bdiće nad Vama. Budite velikodušni prema Njemu i zahvalni te Mu se potpuno predajte u duhu pokore, odricanja same sebe i stvorova, a sve u savršenoj ljubavi. Predajte mu se u duhu siromaštva, poniznosti i čistoće srca u savršenom podlaganju volji Njegovoj. U duhovnim vježbama koliko Vam bude moguće povucite se u sv. samoču. Razmatrajte i u molitvi i duhovnom čitanju razmišljajte o dobroti Božjoj, o ljubavi Božjoj i velikodušno predajte Božanskoj ljubavi sebe i sve što od Vas traži. Posebno ču moliti za Vas dok traju duhovne vježbe.

... Sve svoje potrebe, križeve, želje, kušnje, borbe i odluke predajte Božanskom Srcu po Mariji Pomagaj. S njima vas blagoslovije nevrijedni i beskorisni sluga u Gospodinu.«

fra Ante

Kad se O. Antić, pred Bogom, zauzeo za koju dušu, i ako je vidio da je ta duša spremna na sve, samo da osvoji visoke ciljeve svetosti, nije propuštao nijedne zgode da je potiče, hrabri i pomaže savjetima i molitvom.

33/14 Samobor, 17. 10. 1951.

»Milost Duha Svetoga nek se množi, napreduje i raste u Vašoj duši.

Zahvalite dragom Bogu na svemu i unaprijed budite samo, jedino i potpuno Božja.

Što ćete Gospodinu uzvratiti? Darom same sebe. Neka On bude Vaš život, Vaša ljubav, Vaš »ja«. Neka u Vama sve Njemu pripada, za Nj živi, za Nj radi, za Nj trpi.

Božanska ljubav neka Vas u svemu oživljava, vodi, ravna i rasvjetljuje. Što god nije Bog, sve je ništa. Samo su dvije realnosti bitne, stalne, vječne: BOG i DUSA. K njima neka su upravljenje sve Vaše težnje, osjećaji, misli i djela. Slijedite dragog Boga

savršeno, potpuno, cijelovito, s Njime se sve intimnije sjedinite, Njegovu svetu volju u svemu savršeno slušajte i vršite, — eto Vašeg puta, Vašeg života. Svoju volju sve više i savršenije čistite, usavršujte prema Kristu, živite s Njime u Bogu — eto Vašeg života. U sebi nosite muku Kristovu po duhu pokore, odricanja, strpljivosti i umiranja sebi, stvorovima — eto Vašeg života.

Sebe zaboravljati, preko stvorova prelaziti i u svemu gledati dragoga Boga — eto Vašeg života.

Posebnom ljubavlju ljubite Njegovu Majku i sve pouzdanje stavite u njezino Prečisto Srce.«

fra Ante

Ista sestra, koja se punim povjerenjem predala vodstvu O. Antića, a koje će trajati sve do njegove smrti 1965. godine, piše: »Moje zvanje je Božji govor mome srcu. Ono je dar, ono je proizašlo iz Srca Isusova. Zato moram usrdno moliti Isusa za oproštenje općenito za sve grijehe, ali ponizno i srdačno i sasvim Mu se moram predati. Uvijek moram biti svjesna da ne zasluzujem ni trenutak svrhunaravske utjeha.« (Bilj. 1, 4)

A pismo O. Antića tako mnogo govori o brizi za tu dušu i pokazuje da piše, po posebnom od Boga darovanom daru za poznavanje duša, i čini nam se da gleda njezino raspoloženje.

33/15

Samobor, 9. 11. 1951.

»Uvijek naprijed u ljubavi, u vjernosti, u žrtvi i strpljivosti. Sada je vrijeme da pokazete kako iskreno tražite Isusa, Njegovu svetu volju, Njegovu ljubav, Njegov križ i jedinstvo s njime. Nemojte nikada pasti u malodušnost, potištenost, nepouzdanje. To se ne slaže s Bogom koji je sama ljubav. Deus charitas est!

U kušnjama sačuvajte mir, pouzdanje i sveto predanje. Ništa Vas ne smije niti može rastaviti od ljubavi Kristove. Sve primajte iz ruke Božje za svoj duhovni napredak. Budite vjerni glasu milosti i tražite Gospodina u poniznosti, pokori, mrtvenju same sebe, u odricanju u svakodnevnom umiranju, u nošenju svoga križa. Zatvorite se u rane Spasiteljeve, posebno u ranu Presvetoga Srca i prosite ljubav, čistoću srca, duh skrušenosti i poniznosti. Ne uz nemirujte se zbog ničega. Gospodin će sve urediti. Molimo, čekajmo u strpljivosti, u odricanju same sebe, svoje volje i svoje utjeha.

Saberite se malo bolje, dublje. Pustite sve brige koje Gospodin neće da starate. U miru i tišini slušajte što govori Gospodin Vašoj duši.«

fra Ante

Približuje se advenat, a kod sestre ne jenjava raspoloženje i pripravnost za osvajanje svetosti. Sama sebi govorи: »Neću oklijevati da na velikom ognju spalim suho granje mnogih želja, da se na ovom radosnom plamenu ogriju mnoge duše. Neću se bojati sebi reći — ne — da mogu često Bogu i bližnjemu reći — da —.

O. Antić ne zakašnjava da joj upravo u tom smislu napiše pobudno pismo:

33/19

19. 12. 1951.

»Zašto ste malodušni? Uvijek gledajte očima vjere. Prosite Gospodina neka Vam umnoži vjeru. Svaki dan kod sv. Mise i sv. Pričesti vruće molite Božansko Srce i Prečisto Srce Marijino da Vam udijeli milost sv. vjere.

Kroz ove dane ozbiljno se spremajte za dolazak Gospodinov. Očistite svoju dušu i svoje srce od svakoga zemaljskog nagnuća. 'Parate viam Domini' — Pripravite put Gospodnji (Lk 3, 4—5). Otajstvo svetog Utjelovljenja neka bude predmet Vaših razmatranja. Proživljavajte ovo divno Otajstvo u kojem Bog postaje čovjekom da čovjek postane sličan Bogu.

Razmišljajte o Bl. Dj. Mariji, kako nosi Vječnu Riječ i kako i čime je zaslužila da postane Majkom Stvoriteljevom.

U Gospodinu Vas molim, revno i postojano čuvajte čistoću srca i duše. Ljubite dragog Boga čistim srcem i poniznom dušom. Ne plašite se ni truda, ni napasti, ni poteškoća, ni borba, ni muka, ni rada. Sve će Gospodin najbolje izvesti i upraviti, samo Mu sačuvajte svu vjernost, svu ljubav, sve predanje.

Predajem Vas Božanskom Srcu i Prečistom Srcu Marijinom, sv. Josipu, s Njima vas blagoslivlje

fra Ante

Ovih nekoliko pobuda, savjeta i uputa upućenih redovnicima, a uzetih iz bogate riznice pisama O. Ante Antića, šutljivog svećenika-redovnika, čija šutnja govori i žari iz svete samoće u koju se rado zatvarao, neka potaknu čitatelje, da slave veliku dobrotu Božju, koja se očitovala u duši vjernog svećenika-redovnika O. Ante Antića.

(Iz vicepostulature)

Fra Ante svećenik

Biti svećenik, biti redovnik bila je sva preokupacija Ante Antića u mlađenačkoj dobi. I ostala je cijeli život — do smrti.

Što je značilo svećeništvo za njegov život, kako ga je on doživljavao i kako su ga drugi doživjeli po njemu?

Zadržali bismo se u ovim recima na ovom prvom tj. kako ga je on doživljavao i što je ono značilo za njegov život?

Bio je svećenik — s punom svijesti odgovornosti,

— radostan i svjestan Isusova neizbrisiva značka,

— djelitelj otajstava Božjih.

Jednom obilježen, nikada to ne zaboravlja — citav njegov život je svjedočenje vjere, nade i ljubavi. Zna da je odgovoran za svoj život, ali i za živote tolikih koji su mu bili povjereni, a to je strašna odgovornost. Koliki životi ne bi nikada spoznali Boga, da nije kraj njih u odsudnom trenutku prošao svećenik, ali i isto tako sablazan što je može pružiti svećenik pogađa više od bilo koje druge. Za fra Antu se mirne duše može reći, da je svakim časom svog života bio svjestan te činjenice do te mjere, da je uspio ostvariti u svom životu lik odgovorna svećenika, puna straha Božjeg, svjesna da on mora nestati, da bi po njemu Krist hodao svijetom.

Bio je radostan svećenik, koji je privlačio ljudе iako im nije nudio nikakove zemaljske radosti, već tvrdoču križa i stegu vlastitih prohtjeva. I

od njega su ljudi odlazili radosni usprkos svim poteškoćama koje su ih mučile. Zašto je to tako bilo? Jedino zato što prava radost proizlazi iz zajedništva ljubavi, iz zagrljaja sa Beskonačnim, iz spoznaje »da smo u Njemu i On u nama«. Radost je ujedno i plod spoznaje da je Veliki Bog postao brat u Isusu Kristu, a »Njemu smo izrženi kao baština«. Od te radosti za konačnu radost susreta živio je fra Ante i nastojao da bez razlike svakom udijeli tko god bi se s njim susreo.

Djelitelj otajstava Božjih — i to je bio fra Ante Antić — svjestan velikog blaga Crkve i moći Sakramenata, bio je neumoran u njihovu dijeljenju. Sjećamo ga se kao revna isповjednika, uvijek spremna da sasluša, da savjetuje, da pomogne, da rasvijetli, ali najviše da podijeli oproštenje i pomiri dušu s njezinim Stvoriteljem. Vodio je duše strpljivo, ma kako bile nesigurne i kolebljive, do vrhnaca, odakle se bolje vidi i gdje se lakše diše, da nađu svoj mir i počinak u sjednjenju s Kristom. Nikada mu nije bilo teško pričećivati. Na njegovu licu bi se vidjelo kako ga svako dijeljenje sv. Pričesti usrećuje, čini duboko poniznim, ali i radosnim, jer je Isusa opet mogao približiti, dati svijetu.

Po ta dva Sakramenta bio je poznat, bliz ljudima, ali za njegovu je dušu svaki sakramenat bio velika tajna i veliko jamstvo dano čovjeku na njegovu zemaljskom putu. Oni koji su ga iz bližega poznavali i imali priliku da ga češće susreću znaju kako je svaki sakramenat duboko cijenio i rado mu prisustvovao — krštenje, vjenčanje, po-

tvrda, sveti red, bolesničko pomazanje — svaki od sakramenata kao velika tajna poticao je njegovu mistici sklonu dušu na još veću ljubav i predanje, jer se Bog sam predao čovjeku.

Završili bismo razmišljanje jednim pozivom: otvorimo se Kristu i Njegovim tajnama — dopusimo da po svojim sakramentima preobrazi naše živote, kako je to učinio s fra Antinim životom!

Pater Ante Antić prema oltaru

Kad nas uspomene na blagopokojnog P. Antića prenesu u njegovu blizinu, najčešće ga doživimo ponazočena u crkvi ili kapeli, oko oltara, pred oltarom.

To je bilo mjesto njegova najmilijeg boravišta na zemlji — ukoliko ga dužnost ili bolest nije priječila.

U osobi O. Ante Antića i u njegovu životu slilo se toliko lijepoga iz nadnaravnog svijeta čemu se divimo i o čemu rado govorimo. Međutim, uza svu našu dobru volju da iznesemo potpunu istinu o tom voljenom čovjeku, imam osjećaj, da nikada ne uspijemo doreći ono suštinsko što u sebi nosimo o njem. Zato se možda i događa da se tu i tamo ponavljam. Nije ni čudo, kad znamo da sve ono vrhunaravno u životu i radu Sluge Božjeg o. Antića ima svoje jedino ishodište u Bogu. Bog je samo jedan jedincati. Zato su duše koje su u Njemu usidrene jednostavne i jedinstvene.

Bog je, dakle, tako duboko prožeо to ljudsko biće, koje smo susretali u svojoj sredini i doživljavali u svojoj nutrini kao »Dobrog Oca Antića«, da je u njega sve počimalo u Bogu i vraćalo se k Bogu. U tom životu Bog je zaista bio sve. Bog živi, osobni. Bog s nama u Otajstvu oltara. Zato smo ga i ponajčešće nalazili oko oltara. To je bila nužda njegova života prožeta vjerom i ljubavlju prema Bogu Prisutnome.

Prema naslovu ovoga članka, progovorit ću ovde o P. Antiću i oltaru s dva vida: Odnos P. Antića prema oltaru i njegov hod prema oltaru — kanonizaciji.

1. Odnos O. Antića prema oltaru.

»Kako su mili stanovi tvoji, Gospodine nad Vojskama... »I vrabac sebi log nalazi i lastavica gnjezdašće, a ja žrtvenike tvoje,... Kralju moj i Bože moj.« (Ps 84)

O pobožnosti dječaka Ante prema Presv. Oltarskom Sakramentu govore ponešto svi životopisci crpeći podatke iz dokumenata i izjava njegovih konškolaraca.

Priča se da je mali Ante Antić već kod kuće rado pravio oltare i pred njima »služio misu«. Često bi neopazice otišao u crkvu i molio se... Čitamo i to, kako je pobožni sjemeništarac Antić rado ministirao i kako je sabrano mahao kadićnicom kod službe Božje. Pri tome bi sav uronjen u svetost čina netremice gledao u oltar ili bi imao oči oborene.

Za vrijeme formacije suvremenici govore, kako su znali da ga uvijek mogu naći u kutu crkve

gdje »pognute glave moli«. Njegovi su posjeti češći i dulji negoli njegovih drugova u zavodu.

Bio je sretan što ga pretpostavljeni za vrijeme školovanja nigdje ne ističu i što ga ne smatraju »sposobnim da sudjeluje u školskim priredbama, jer tako mu preostaje više vremena da bude pred Svetohraništem«... (P. Jadrijević).

U godinama studija svete znanosti teologije euharistijski Spasitelj postaje središte njegova života zato njegovi pohodi Presv. Otajstvu bivaju još učestaliji i prisniji.

Nadasve je dirljiva ponizna molba mladog fra Ante kojom prosi svoje redovničke poglavare da ga »iako boležljiva i slaba« zadrže u klerikatu gdje će se spremati za svoje svećeništvo, za službu oltara.

Njegova Mlada Misa u malenom Zatonu, premda bez velike pompe — ako se usporedi sa slavlјima kakva se danas priređuju u takvim prigodama — ostala je »u dubokom sjećanju« još danas živih svjedoka. »Taj suhonjavni mladi svećenik nekako posebno pristupa k oltaru« zapisao je o. A. Katalinić.

Jedna gospođa iz Dalmacije, koja je poznavala o. Antića u njegovim mlađim svećeničkim godinama, govorila mi je, da je vidjela o. Antu kod oltara »u zanosu«.

A tko od nas nije imao dojam da je Otac u zanosu kad se nalazio na oltaru u svetim činima...

»Kad se sve smirilo i on završio svoje dužnosti, čitamo o o. Magistru, nastavljao bi moliti dugo u noć. To je činio najradije pred oltarom. Tako je bilo i u njegovim godinama najveće aktivnosti. I svoj govor ili opomene kao odgojitelj znao bi završiti klečeći pred oltarom. Vidjeli su ga više puta, kako uronjen u molitvu »nepomično gleda u svetohranište«.

Slično se događalo i kasnije kad ga je bolest i rad za bližnje pomalo shrvao. »Kad bi onako star i nemoćan dolazio u crkvu, njegove bi oči najprije tražile oltar i svetohranište« kaže se o boležljivom redovniku o. Antiću.

Mogli bismo još dugo nizati dirljive primjere o intimnim vezama P. Antića s oltarom. A sve ovo rečeno mogli bi toliki i tolike potkrijepiti svjedočanstvom iz vlastitog iskustva.

Tražeći dragog Oca ponajčešće smo ga našli pred oltarom. Stajao je ili klečao kao okružen nekom atmosferom nadzemaljskoga. Više puta se činilo da je upravo »svršio« razgovor s Nekim Prisutnim pa sada nama ide u susret. To je učinio s toliko miline, da nam je izgledalo kao da se nama raduje, ali Onoga ne ostavlja...

Njegovo ponašanje prema oltaru bilo je uviјek puno poštovanja, rekli bismo strahopočitanja. Čuvao se da ni iz udaljenosti ne bi okrenuo leđa prema oltaru.

Za takvu reverenciju prema Isusu skrivenom na našim oltarima brižno je odgajao i one koji su mu bili povjereni.

Da, mi smo znali, da naš Duhovni Otac s oltara očekuje snage za vlastitu svetost i osjećali smo da odatle prima nadahnica za naše posvećenje.

Odnos P. Ante Antića prema oltaru bio je pun čežnje, pijeteta, žive vjere i žarkе ljubavi i druge je poticao na pobožnost.

2. Njegov hod prema oltaru kanonizacije.

»Što smo čuli i vidjeli, navješćujemo vama... da i vi imate zajedništvo s Ocem i Sinom I. Kristom...« (I Iv 1, sl.).

Sveti su na zemlji najautentičnije ostvarivali to zajedništvo s Presvetim Trojstvom. Naše poznavanje i veze s njima pomoći će i nama ostvariti duboku težnju naše duše za jedinstvom s Bogom.

Dragi Pater Antić je volio i želio da na oltaru uvijek bude svježeg cvijeća. Nije mu bilo dosta samo zelenilo; htio je baš cvijeće. Osobito je to tražio u kapelama redovnica.

Ova mala crtica ima toliko simbolike za duhovnost P. Antića.

Nije dosta samo rasti, treba i cvasti i mirisati i plodove donositi. Njegova izuzetno lijepa duša kao da je kroz čitav život uz rast obilno cvala i mirisala biranim krepostima koje su ga doveli do tako intimnog jedinstva s Gospodinom, da je za nas poput ovog Serafskog Oca izgledao alter Christus.

O. Ante nije samo boravio pred oltarom. On je bio na oltaru. To je činio i mišljui i željom i životom. Za njega je sve bilo važno što se ticalo oltara. Njegovo svećeničko srce osjećalo se u svim sitnicama što okružuju Presvetu Hostiju: kako na fino uređenom korporalu i u bjelini mekog purifikatorija, tako u plamenu dogarajućih svijeća i u čaškama otvarajućeg cvijeća...

I ja sam štovatelj dobrog o. Ante. U glasilu sam čitao kakav je bio njegov život, kako je bio dobar isповjednik, učitelj i savjetnik i kako je mnoge duše utješio i obratio na pravi put spašenja i kako je svima pomagao u nevolji.

Ja u njegov zagovor kod Boga preporučam svaki dan sebe, svoju djecu, unučad i cijelu svoju obitelj, da Bog s nama upravlja i vlada i da nam dade snage da se očuvamo na pravom putu Božjem. Do sada je sve dobro, hvala Bogu i dobrom fra Anti.

U zahvalu šaljem 100 dinara u fond Vicepostulature da fra Ante bude što prije proglašen blaženim.

Ante Bevanda, Blatnica

Ali najviše je on bio sav na pateni i u kaležu koji je tako pobožno dizao s oltara. Tu je on čitavim svojim bivovanjem postao jedna žrtva oltarna sa svojim božanskim velikim svećenikom Isusom Kristom.

I njegov život žrtve po dnevnom umiranju sebi i svemu što se ne odnosi na Boga i bližnje urođio je bogatstvom kreposnih djela po kojima se toliko suobličio s Kristom, da su duše u svom dobrom O. Anti doista doživljavale Isusovo Srce koje ih ljubi.

Ovakav život oko oltara, podržavan milošću, bio je siguran hod prema vječnom oltaru Očeva krila na kojem je smio otpočinuti da Boga navijeke gleda i slavi. Drugo i nije bio cilj sve njegove ambicije da bude SVET.

Ali mi! Za nas je pojava P. Antića bila prolaz milosti. Mnogi od nas svjesni smo svega što se događalo u tom svetom životu. Ta svijest obavezuje nas na aktivnost. Dužni smo poraditi na tome da svijet upozna ovoga redovnika, čovjeka iz naše sredine, svetost ostvarenu kroz naše dečenije.

Da Pater Antić ne bi ostao »neiskorištena milost«, dužni smo svjedočiti »što smo čuli i vidjeli«, što smo na sebi doživjeli.

Svjedočiti životom po načelima koja je on za stupao i kojima nas je s toliko brižne ljubavi vodio...

Svjedočiti riječima i dokazima, da je među nama živio Svetac na djelu...

Svjedočiti konačno ustrajno i zaufanom molitvom da se Gospodin udostoji uzdići na oltar svog poniznog Slugu o. Antu Antića obasjana AUREOLOM javnog priznanja Crkve da je njegova ljubav bila herojska, njegov život SVET...

Tada ćemo svog duhovnog oca i vođu smjeti imati na oltaru koji ćemo s radošću kititi mio-mirisnim cvijećem.

Do toga blagoslovijenog časa ćemo, uz molitvu za njegov zagovor, paliti svijeće i donositi svježe cvijeće na kameni sarkofag u dnu kripte Svetišta Gospe Lurdske u Zagrebu.

Za 14. godišnjicu smrti, 1979.

M. Anđelina

Zovem se Helena Sumajstorčić. Živim u Bosanskoj Dubici. Imam 13 godina. Molila bih vas da mi pošaljete 2—3 sličice dobrog o. Antića.

Ja o njemu malo znam, ali znam da je umro 4. ožujka 1965. kada sam se ja rodila. Željela bih imati još koju njegovu malu sličicu. Una prijed vam hvala!

Dobroj Heleni smo poslali i sličica i životopis dragog fra Ante uz želju da se uvijek sjeća i preporučuje u njegov zagovor i da nastoji živjeti prema savjetima i preporukama dobrog o. Ante.

SJEĆANJA ◆ ZAHVALNICE ◆ PREPORUKE ◆ SJEĆANJA

Bila je jako zamršena stvar. Svi su mi govorili da neću uspjeti. Ja sam se molila i preporučila dragom o. Anti Antiću. Bogu hvala! Sve se dobro završilo. Nakon mnogih presuda sud je konačno dosudio u moju korist. Radilo se o stanu.

Preporučujem sebe i svoju obitelj zagovoru i zaštiti dobrog i dragoga o. Ante Antića. U znak zahvalnosti šaljem prilog od 100 dinara za potrebe Vicepostulature.

M. G. — Zagreb

*

Moj sin Miljenko teško je stradao u prometnoj nesreći. Preporučio sam se dobrom o. Anti Antiću i vruće se molio za život i za zdravlje svoga sina. Bogu hvala, sve se dobro svršilo. U znak zahvalnosti šaljem prilog za potrebe Vicepostulature.

Obitelj Oberan

*

Dobrom fra Anti zahvaljuje na primljenim milostima i preporučuje sebe i sve svoje njegovu zagovoru. Šalje prilog od 200 dinara.

Grozdanić Branka, Kaštel Stari

*

Na uslišanim molitvama zahvaljuje dobrom o. fra Anti i preporuča se u njegov zagovor uz prilog od 200 dinara.

Kranjec Valent

*

Zahvaljuje na primljenim milostima i moli pomoć i zaštitu u svim potrebama.

A. M. — Zagreb

*

Dobri o. Antel! Moli Božje milosrđe da me ozdravi!

A vas, velečasni, molim da ovu karticu metnete na grob o. Ante.

*

Šaljem iznos od 300 dinara kao zahvalu dobrom o. Anti Antiću, koji se eto i po drugi put osvrnuo, u svojoj očinskoj dobroti, na moju prošnju te pribavio namještenje jednom mladiću.

Neka bi svi u potrebi za kruhom tražili pomoć i zagovor našega dragog o. Ante!

Dobri o. Ante, ponizna srca te molim pomoći i u mojim teškim obiteljskim brigama!

U Kristu duboko zahvalna

Stanka Petković

Privatna sam njegovateljica kod gđe Zore Rahelić. Na njezinu molbu, a i u svoje ime, javljam o milosti koja joj je bila udijeljena 1978. g.

Gđa Zora Rahelić bila je »šlagirana« 31. 10. 1978. Pogođena joj je bila desna strana tijela s poteškoćama u govoru. Kroz dva tjedna primala je kod kuće injekcije, a onda joj je iznenada opet pozlilo te je pala u nesvijest. Ostala je bez pulsa i ja sam imala dojam da ona umire.

Uzela sam odmah lurske vode i poškropila je, a na prsa sam joj stavila sličicu o. Ante Antića, zazivajući pomoć Majke Božje Lurdske i dobrog o. Ante Antića. Vruće sam molila za veliku milost, ako je to volja Božja, pa da to bude znak za proglašenje blaženim o. Ante Antića. Sve se to zbilo u tren. Onda sam pohitala po liječničku pomoć. U međuvremenu gđa Zora se počela oporavljati, puls se povratio, počela je normalno disati i prije nego je došao liječnik.

Teta se vrlo brzo oporavljala, tako da sada radi sve po kući kao i prije bolesti.

U zahvalu za postignutu milost ozdravljenja gđa Zora i sama nastoji pomagati osamljenim bolesnicima. Ovim putem javno zahvaljuje Majci Božjoj i dobrom o. Anti Antiću i vruće se moli — ako je to sveta volja Božja — da fra Ante bude proglašen blaženim.

Ja pak sa svoje strane svjedočim za nadnaravnu pomoć u ovom slučaju, jer sam to sve doživjela, a po struci sam medicinska osoba i cijeli sam život provela radeći kod ovakvih i sličnih bolesnika.

Za potrebe Vicepostulature šaljemo prilog od 200 dinara.

Zora Rahelić i Štefica Ivančić-Markulin

Karlovac

*

Zahvaljujem dobrom o. Antiću što mi je pomogao u nevolji: slomila sam ruku! Bogu hvala sve je dobro prošlo. Šaljem prilog u fond Vicepostulature — 600 dinara.

Mohorović s. Justina — Zagreb

*

Teško sam oboljela. Preporučite me dobrom o. fra Anti da mi pomogne i da mi izmoli mir i blagoslov Božji u mojoj kući.

M. A. — Split

MILODARI ♦ MILODARI ♦ MILODARI ♦ MI

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije doprinijeli su:

Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (100 mj.); Josipa Živičnjak — Zagreb (100 mj.); Jelka Crnjanin — Zagreb (100 mj.); Jelica Baljak — Zagreb (100 mj.); Mila Antoš — Zagreb (150 mj.); A. M. — Zagreb (200); Andželka Zaer — Zagreb (100 mj.); Mira Treursić — Zagreb (10.000 mj.); Marija — Zagreb (100 mj.); obitelj Bićanić — Zagreb (100 mj.); Štefa Bauer — Zagreb (100 mj.); Marija Žaja — Zagreb (100 mj.); obitelj Hitrec — Zagreb (200 mj.); obitelj Šivak — Zagreb (100 mj.); obitelj Mihanović — Zagreb (200 mj.); Anica Zidarić — Zagreb (200 mj.); M. H. — Našice (200); Stana Dugandžić — Zagreb (100 mj.); obitelj Demšić — Zagreb (100 mj.); obitelj Kirinić — Zagreb (100 mj.); obitelj Čepulić — Zagreb (200 mj.); Evica Tučko — Zagreb (100 mj.); Marija Berak — Zagreb (100 mj.); Zdenka Blažeković — Zagreb (100 mj.); Antun Pažitka — Zagreb (200 mj.); Vera Kulundžić — Zagreb (100 mj.); Josipa Fogler — Zagreb (50 mj.); Štefanija Rukavina — Zagreb (50 mj.); Katarina Papić — Zagreb (50 mj.); Katarina Rukavina — Zagreb (50 mj.); Jelka Margeta — Zagreb (50 mj.); Bernardica Malnar — Zagreb (50 mj.); Horvat-Kovačić Marija — Zagreb (50 mj.); Gabrijela Feil — Zagreb (50 mj.); Ana Pac — Zagreb (30 mj.); Miro Sambunjak — Zagreb (10 mj.); Marija Jemrić — Zagreb (100 mj.); Marija Dorčić — Baška (50); Josipa Maričić — Baška (50); Ivana Balić — Doboj (200); Nikola Puratić — Zagreb (20); Danica Veraja — Metković (300); Slavica Jakovljević — Zagreb (20 mj.); Marija Antić — Split (100); Borovec s. Celina — Drniš (50); N. N. — Zagreb (200); Marica Kordić — Vinkovci (100); A. M. — Zagreb (300); Kornelija Sugotičanec — Zagreb (100); Irma Farkaš — Zagreb (150 mj.); Novak — Zagreb (100); Boženka Polić — Split (500); Urbajs s. Vilma — Celje (50); Fra Vinko Vujica — Busovača (200); Fra Mirko Buljac — Imotski (200); Fra Vice Lucić — Knin (200); Fra Aleksandar Ribić — Zaostrog (400); Barić dr Desa — Zadar (100); M. Brundula — Maribor (60); Barica Hanžeković — Zagreb (100); Božica Deželjin — Barbat na Rabu (100); Katica Lukić — Zadar (100); Pribanić p. Vladimir — Dubrovnik (100); A. M. — Zagreb (300); Marija Milašin — Zagreb (100); Ana Grubišić — Sarajevo (100); Fra Augustin Babić — Kruševo (500); obitelj

Hlišć — Zagreb (500); Jasna Đenero — Dubrovnik (100 mj.); N. N. — Zagreb (100); Vera Kulundžić — Zagreb (500); Sestre Uršulinke, Vlaška ulica — Zagreb (100); Dolores Suvak — Zagreb (200); Katarina Rukavina — Zagreb (100); Jelka Šantek — Vodice (50); Dr H. T. — Zagreb (2.000); Marija Majerić — Zagreb (500); S. Strojin — Zagreb (100); N. N. — Zagreb (500); Fra Silvestar Aračić — Zagreb (1.000); Jelena Lončarević — Zagreb (100); Bea Derenčin — Zagreb (500); N. N. — Zagreb (200); Mila Rajković — Zagreb (200); Josip Laktić — Našice (100); Julijana Mihaljević — Zagreb (100); Marija Svoren — Našice (100); M. H. — Našice (200); Ankica Sivjanović — Virje (1.000); Amalija Bogović — Zagreb (100); Katica Jukić — Split (1.000); Matilda Kosić — Zagreb (100); N. N. — Trpanj (500); Božena Novosel — Zagreb (50); Božica Deželjin — Rab (100); M. Baturić — Pučišće (500); Marija Radić — Zagreb (50); Štefanija Bernard — Zagreb (400); Ante Bevanda — Blatnica (150); N. N. — Zagreb (20); Fra Pavao Boljat — Brazil (20 dol.); Jelica Baljak — Zagreb (200 božićni dar); Josipa Stimac — Delnice (100); Marija Antić — Split (100); Marija Švear — Dubrovnik (100); Ane Bulica — Dubrovnik (100); Jula Vivek — Brezovljani (50); Č. s. sv. Križa — Đakovo (150); Franj. samostan sv. Josipa — Dubrovnik (50); Josipa Radić — Rijeka (200); Marija Lay — Đakovo (100); Adela Starc — Maribor (100); Eva Kuntarić — Zagreb (500); G. T. — V. (1.000); M. G. — Zagreb (1.000) N. N. — Zagreb (100); Anica Zidarić — Zagreb (100); N. P. — Metković (500); Marija Dorčić — Baška (50); Josip Maričić — Baška (50); Tresić-Pavičić s. Imakulata — Dubrovnik (500); Fra Vinko Vujić — Busovača (200); Obitelj Zv. Vrkljan — Zagreb (100); Branko Gabrić — Metković (100); Zora Rahelić — Karlovac (100); A. M. — Zagreb (200); N. N. — Zagreb (100 mj.); obitelj Mihanović — Zagreb (300); Silvija Strojin — Zagreb (100); Jasná Gjenero — Dubrovnik (100 mj.); Ana Dragoević — Dubrovnik (100); Marijana T. — Zagreb (200); Jelica Baljak — Zagreb (500 prigodom komemoracije); Fra Petar Janković — Podbablje (50 DM); Boženka Polić — Split (500); Milica Zebić — Zagreb (200); Lidija Štambuk — Borovo (1.000); Marija Džaja — Zagreb (100 mj.); Vinka Bačić — Australija (20 dol.); Renata Haramina — Zagreb (100); Mira Treursić — Zagreb (100); Marija P. — Zagreb (1.000); Katica Jukić — Split (1.000).